

KLUB PŘÁTEL HORNICKÉHO MUZEA V OSTRAVĚ

LANĚK PARK

Pod Laněkem 64

725 29 Ostrava - Petřkovice

IČO: 41033035, Tel. 596 131 847, 596 131 804

HORNICKÝ ZPRAVODAJ

I. čtvrtletí 2014

PF 2014

OBSAH

Z. Dombrovský: Vzpomínka na Georgese Taklu	3
J. Klát: Vzpomínky na otevření Hornického muzea	4
K. Slíva: 240. výročí Císařské dálkové silnice Opava – Těšín – Bílsko	7
K. Slíva, J. Grygárek: Estetizace zajištěných nebo likvidovaných důlních děl a odplynovacích vrtů v intravilánu města Ostravy	10
Kladenské fedrování	12
J. Vaněk: Ostroj expanduje na zahraniční trhy	13
D. Pavelek: Ze života horního inženýra, části 6 a 7	14
M. Šlachta, J. Čihař: Toulavé boty lesního inženýra ve svém rodném kraji a rozhovor s ním	19
Blahopřání jubilantům	22
J. Minka: Il. ročník Petřvaldského šlapáčku	23
J. Grygárek: Ke skládce laguny Ostramo	25
Stálé expozice Národního technického muzea dobudovány	26
K. Slíva: Výbuch ústředního dynamitového skladiště v Heřmanicích u Mor. Ostravy v roce 1924	27
Konec expanze těžby břidlicového plynu v USA?	28
Informace o akcích Klubu, pořádaných počátkem prosince 2013	28
Z perel Bolka Polívky	29
Pozvánka na přednášky, besedy a akce ve 2. čtvrtletí 2014	30
J. Gavlas: Zlaté mince České republiky – pokračování	31

Redakční uzávěrka: 6. prosince 2013

E-mail: kphmo@seznam.cz

Web: www.hornicky-klub.info

Vydává: KPHM v Ostravě předseda Ing. Petr Rojíček

Redakční rada: Prof. J. Grygárek, CSc., K. Slíva, Ing. J. Vaněk, CSc., Prof. Ing. V. Dirner, CSc.

Redakce: KPHMO, Pod Landekem 64, 725 29 Ostrava-Petřkovice, Tel.: 596 131 803, 804

Titul: Tiskárna Pavel Všolek PROPIS, vychází 4x ročně

Příspěvky neprošly jazykovou korekturou. Za obsah odpovídá autor.

ISSN 1803-7534

VZPOMÍNKA NA GEORGESE TAKLU

Naposledy, 4. října 2013, jsme se rozloučili s naším kamarádem, kolegou a přítelem Ing. Georgesem Taklou, CSc. Narodil se 17. ledna 1939 v Damašku v Sýrii jako nejstarší ze tří sourozenců. Po maturitě na gymnáziu v roce 1956 byl Georges vybrán pro vysokoškolské studium v Československu. Za rok v Mariánských lázních zvládl češtinu a v roce 1957 nastoupil na Hornicko-geologickou fakultu Vysoké školy báňské v Ostravě, kterou ukončil v roce 1962 se specializací Hlubinné dobývání ložiseka a výstavba dolů.

Během studia se seznámil a oženil se svou první ženou Irenou. Spolu měli dvě děti, syna Jiřího a dceru Jolanu. Se svou druhou ženou Helenkou pak žil 25 let ve spokojeném manželství.

Po absolvování VŠB se na několik let vrátil do Sýrie, kde začal pracovat v různých funkcích na ministerstvu průmyslu a na ministerstvu ropy a nerostného bohatství. Vypracoval se na pozici vedoucího projektu dolu pro těžbu kamenné soli a později ředitele fosfátových dolů nedaleko města Palmyra v Syrské poušti. Postupně směřoval až k ministerské funkci, pro kterou byl kandidátem. Svou nadějnou profesní kariéru ale podřídil přání své manželky vrátit se do Československa. Po návratu do Československa byl čtyři roky vědeckým aspirantem na VŠB, kde v roce 1978 získal hodnost kandidáta věd.

V roce 1974 nastoupil jako geomechanik na Důl František, v té době Důl Prezident Gottwald v Horní Suché. I na novém místě projevil vysokou úroveň profesního zaujetí a odbornosti a zájem o geomechaniku, což bylo potvrzeno i stáží na VVUÚ v roce 1975. Následující rok pak nastoupil do odboru geomechaniky v podniku Důlní průzkum a bezpečnost v Paskově, kde působil dlouhých 30 let, až do svého odchodu do důchodu. Začínal zde jako vedoucí geomechanik a vedoucí odboru. Díky jeho odborným, organizačním a řídicím schopnostem mu později byla svěřena funkce náměstka a poté ředitele pro geologii a bezpečnost dolů. Zároveň zastával pozici člena a později místopředsedy představenstva společnosti. Vysokou odbornou erudici uplatnil v havarijní a hlavní protiotřesové komisi OKD a v poradním sboru Obvodního báňského úřadu v Ostravě. Řadu let zastával funkci tajemníka odborného výboru pro mechaniku hornin při ostravsko-karvinských dolech a působil jako člen zkušební komise závodních dolů při Českém báňském úřadě v Praze. Byl i prezidentem České národní skupiny mechaniky hornin při Mezinárodní společnosti pro mechaniku hornin a členem zkušební komise doktorandského studia pro obor mechanika hornin na Vysoké škole báňské-Technické univerzitě v Ostravě.

Jeho odborné znalosti a bohaté praktické zkušenosti byly využívány i v zahraničí. Ve Francii byl členem pěti týmů zahraničních expertů, řešících bezpečnost při dobývání uhlí. Během zahraničních působení využíval svých nadprůměrných jazykových znalostí – kromě mateřštiny a českého jazyka zvládal výborně francouzštinu a angličtinu, dokázal sedomluvit i rusky a rumunsky.

I po odchodu do důchodu byl odborně a vědecky činný. Do roku 2011 působil na výzkumném pracovišti Českého báňského úřadu v Ostravě, rovněž podnikal ve své firmě. Jako soudní znalec byl soudy často využíván. Jeho profesní zásluhy byly oceněny Českým báňským úřadem v Praze udělením nejvyššího hornického vyznamenání – medailí Jiřího Agricoly.

Poprvé jsem se s Georgesem setkal v roce 1975 na VVÚÚ v Ostravě-Radvanicích, kde jsem tehdy pracoval. A od té doby naše setkání bylo stále pravidelnější a přátelštější. Vzpomínám na mnoho bouřlivých debat při tvorbě předpisů, pravidel a norem pro vedení protiotřesového boje. Zvlášť blízká byla má spolupráce s ním při řešení vedení důlních děl po největším důlním otřesu v roce 1983 na Dole ČSA. Rovněž jsme spolu zpracovali několik konkrétních projektů protiotřesové prevence, naposledy pro Důl ČSM v roce 2011. Několikrát mi v letech 1984 – 2003 pomohl řešit různé bezpečnostní situace na Dole Fučík, přičemž se nevyhýbal převzetí osobní zodpovědnosti. Aktivně se zapojoval i do práce v Klubu přátel hornického muzea, zejména přednesením zajímavých přednášek. S jeho vysokou odborností jsem se mohl seznámit i na několika služebních cestách do Polska v souvislosti s důlními otřesy.

Rád vzpomínám na častá osobní i rodinná setkání, kdy jsem jej poznal jako člověka velmi vzdělaného, vybaveného mnoha životními zkušenostmi, člověka upřímného a férového, ale i veselého, který se rád bavil. Velmi rád měl svou rodinu, o kterou vzorně pečoval. Veškerý svůj volný čas věnoval svým koníčkům, zahradničení a vaření arabských specialit, kterými nás při návštěvách vždy mile překvapil. Rád vzpomínám na četná silvestrovská posezení, kdy nezkazil žádnou zábavu, naopak byl jejím strůjcem.

Georgesi, všichni, kdo jsme Tě znali, vědí, že jsme v Tobě ztratili nejen kolegu, kamaráda a přítele, ale především dobrého člověka. Velká účast na posledním rozloučení s ním to jenom dosvědčuje.

Georgesi, budeš nám všem chybět.

Zdeněk Dombrovský

VZPOMÍNKY NA OTEVŘENÍ HORNICKÉHO MUZEA

V životě člověka někdy nastanou chvíle, které se mu trvale vryjí do paměti, obzvláště tehdy, došlo-li k završení několikaletého úsilí. Jednou z takových bylo i slavnostní otevření Hornického muzea v Ostravě pro veřejnost, jež se uskutečnilo na svátek sv. Barbory, patronky horníků dne 4. prosince 1993.

Slavnost proběhla v areálu bývalého Dolu Anselm, v němž bylo v r. 1988 oficiálně založeno hornické muzeum v působnosti OKD (obr. 1). O toho data probíhala za určitých

obtíží přestavba areálu dolu na muzeum, bylo zabezpečeno sbírkové vybavení a instalace exponátů ve vybraných objektech a místech.

Slavnost začala v areálu muzea o půl desáté vyhráváním hornické kapely pod taktovkou Aloise Ondruše z Ludgeřovic. V deset hodin zazněla česká státní hymna. Úvodní slovo pronesl Ing. Jaroslav Vaněček, ředitel Dolu Odra a muzea, jež bylo organizační součástí tohoto dolu. Ředitel přivítal na slavnosti všechny přítomné a pak jmenovitě Ing. Evžena Tošenovského, primátora města Ostravy,

Ing. Ivana Dzidu, generálního ředitele a. s. OKD, Jeho Excelenci Msgre Josefa Hrdličku, světitího biskupa olomouckého arcibiskupství, p. Antonína Dominika, faráře Ludgeřovicko-petřkovické farnosti a zástupce spolku Stowarzyszenie Miłośników Ziemi Tarnogorskiej z Tarnowských Hor v Polsku. Při této příležitosti ředitel poděkoval všem, kteří věnovali mnohaleté úsilí zřízení hornického muzea. Generální ředitel Dzida v následujícím projevu vyzvedl skutečnost, že muzeum se otevírá v době, kdy doznívá těžba uhlí na posledním ostravském dole, a tak se stává upomínkou na více než dvousetletou hornickou činnost v ostravské oblasti a darem pro budoucí generace. Na něho navázal primátor Tošenovský, který zdůraznil, že muzeum by se mělo stát přitažlivým kulturním článkem budoucí Ostravy, která místo na těžký průmysl svou budoucí hospodářskou koncepcí zaměřuje na sféru obchodu a cestovního ruchu. Nejvyšší představitelé pak společně za asistence Ing. Stanislava Vopaska, předsedy komise pro vybudování muzea, přestřihli zelenočernou pásku a tím symbolicky otevřeli vstup do muzea (obr. 2).

Obr. 1 Vstupní brána s vrátnicí u vjezdu do hornického muzea. Fotoarchiv hornického muzea

Obr. 2. Slavnostní přestřihnutí pásky pro otevření muzea pro veřejnost. Vpředu zprava Ing. Evžen Tošenovský, primátor měst a Ostravy, uprostřed Ing. Stanislav Vopasek, předseda Komise OKD a města Ostravy pro výstavbu hornického muzea a vlevo Ing. Ivan Dzida, generální ředitel ostravsko-karvinských dolů, a. s. v Ostravě. Foto H. Kunzová

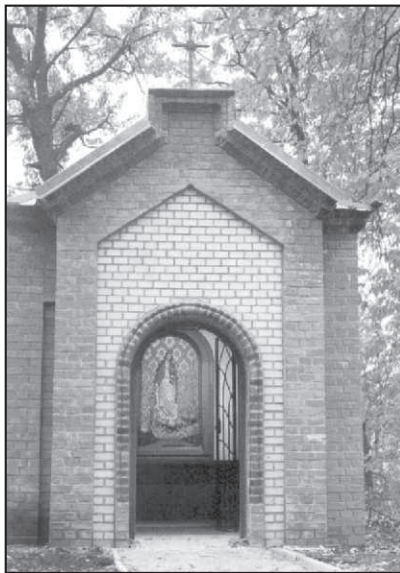
Tím skončila první část slavnosti a začala druhá část věnovaná vysvěcení nově instalované kaple sv. Barbory (obr. 3).

Ta začala zazněním slavnostních fanfár a pokračovala v čele se jmenovanými představiteli průvodem ke kapli za asistence předsedy Klubu přátel hornického muzea Vladimíra Markla a účastnických skupin havířů z Hlučína a Ludgeřovic v hornických uniformách, nesoucích hornické prapory. Zasněžení kaple zahájil biskup Hrdlička svou přímluvou k přítomným. Připomněl význam svaté Barbory, její nezlomnou víru v sílu myšlenky, odolávající sebekrutějšímu násilí a apeloval na pomoc člověka člověku tak, jako se na vzájemnou pomoc vždy spoléhali havíři v hlubinách země. Po vysvěcení kaple opět zazněla hornická hymna a po ní píseň „Již opět z věže zaznívá“, která ukončila oficiální část otevření muzea.¹ Areál muzea tak byl zpřístupněn pro veřejnost.

Účastníci slavnosti si mohli prohlédnout expozice, umístěné v ředitelské vile (hloubení jam, ražení důlních děl, dobývání uhlí, záchranářství, větrání, důlní měřictví, důlní doprava). Pro prohlídku byly připraveny některé exponáty důlních mechanismů, převezných z muzejního depozitáře ve Dvojhalí na Karolíně. Zpřístupněna byla také část nově otevřených štol Franz a Albert z poloviny 19. století pod bývalou kompresorovnou.

Pozdrav k otevření muzea poslal ředitel Hornického muzea v Oelsnitz-Erzgebirge a předseda jeho Spolku přátel muzea. Přátelé z Hornického muzea v Zabrze v Polsku se omluvili, protože v týž den otevírali sami novou expozici.

Pro pozvané hosty a sponzory uspořádal ředitel Ing. Vaněček v Kulturním domě v Petřkovicích slavnostní setkání s pohoštěním. Při něm po krátkých proslovích zazněla píseň (zvaná hornický karmína) „Ať žije muzeum“, která byla zazpívána sborem přítomných ředitelů z jednotlivých podniků OKD. Pak probíhala volná diskuze.² V ní se probíraly i problémy, spojené s dalším provozem muzea, jakožto v Ostravě dlouhodobě potřebné kulturní instituce se širokou náplní a hornickým posláním. Prý by mělo jít o to, aby náplň nespočívala jen v ukázkových expozicích či výstavách, sbírkové činnosti, přednáškách, ale aby také byla vykonávána odborná činnost, dokumentující historický vývoj hornictví v OKR, vč. tvorby publikací. Účastníky setkání bylo velmi oceněno, že péčí vedení Dolu Odra, v čele s ředitelem ing. Vaněčkem, bylo zajištěno vskutku slavnostní otevření muzea, instalace expozic a umístění exponátů důlních mechanismů.

Obr. 3 Kaple sv. Barbory v areálu hornického muzea. Foto H. Kunzová

Jaroslav Klát

[1] VOKŘÍNEK P. *Pro budoucí generace. Sborník hornického zpravodaje Klubu přátel HMO OKD, část 4, Ostrava r. 2003, s. 138–141. Týž Bud'pozdraveno. O hornictví vesele i vážně. Sborník KPHM, část 4 Ostrava 2004, s. 147–149.*

[2] PADĚRA Z., MARKL V. *Otevření hornického muzea v Ostravě. Cesty za poznáním, KPHM Ostrava 1994, s. 94.*

240. VÝROČÍ CÍSAŘSKÉ DÁLKOVÉ SILNICE OPAVA – TĚŠÍN – BILSKO

Při hledání neznámých základních životopisných dat úředně potvrzeného prvního nálezce kamenného uhlí na Ostravsku Jana Augustina, která naprosto chyběla, jsem přišel v Zemském archivu v Opavě na soubor map z r. 1773, tvořících projekt výstavby Císařské dálkové silnice z metropolitního města Opavy do města Bilska (ležící na hranici tehdy Rakouskem anektované Haliče). Soubor obsahoval jednak přehledné mapy trasy silnice mezi Opavou a Komárovem, Stanislavicemi u Těrlicka, přechodu přes Vislu ve Skoczowie a jednak dvě podrobné mapy z území Polské Ostravy (dnes Slezská Ostrava).

První podrobná mapa, nesoucí název Stavební geometrický plán silnice od Zámostí (dnes součást Slezské Ostravy) přes Polskou Ostravu do Radvanic, je obsažnější a obsahuje projekt silnice v úseku od Sýkorova mostu do Radvanic. Druhá obdobná mapa zahrnuje kratší úsek mezi dnešním Sýkorovým mostem a vstupem ke krematoriu od Těšínské ulice. Jak potvrdil Archiv města Ostravy, jedná se kromě Lutzovy báňské mapy z r. 1768 o nejstarší mapy na území města.

K tomu se doplňuje, že důvodem pro výstavbu nové silnice byla nastalá politická situace, při níž došlo ke změně hranic Slezska po prohraných prusko-rakouských válkách v letech 1741 – 1763. Válečná pruská expanzní územní politika, vedena proti Rakousku, byla představována králem Fridrichem z rodu Hohenzollernů. Neblahým důsledkem válek pro Rakousko byla ztráta devíti desetin území Slezska, včetně Hlučínské části.

Pokud se týče výstavby nové dálkové silnice, je vhodné na vysvětlenou k tehdejšímu stavu dopravních cest, vrátit se o několik století zpět.

Město Moravská Ostrava, které bylo součástí hukvaldského panství, vybudovalo pro svou ochranu za panování císaře Karla IV. a na popud olomouckého biskupa v letech 1371 – 1376 hrady. V těchto hradbách byly tři brány, které vytvořily jakýsi uzel cest, procházející Moravskou Ostravou. Byly to brány:

1) Kostelní brána stála na severovýchodě města u kostela sv. Václava. Od něho vycházela cesta na Těšín. Za městskou branou se stáčela k soutoku řek Ostravice a Lučiny. Pod hradem přecházela brodem Ostravici a postupovala proti toku Lučiny přes Zárubek, Radvanice, Šumbark dále na Těšín. U Radvanic byla patrně odbočka na Orlovou, Fryštát, Pštinu a Krakov.

2) Hrabovská brána stála na jihovýchodě města v místě dnešní křižovatky ulic Velké a Vojanovy. Od brány, jak je dle názvu zřejmé, vedla cesta přes Vítkovice na Hrabovou. Dále pokračovala kolem Brušperku až po sídlo panství v Hukvaldech. Ve své trase křížovala hlavní cestu od Olomouce a Hranic do Těšína. Měla také odbočku směrem na Klimkovice a Fulnek a odtud dále na Opavu.

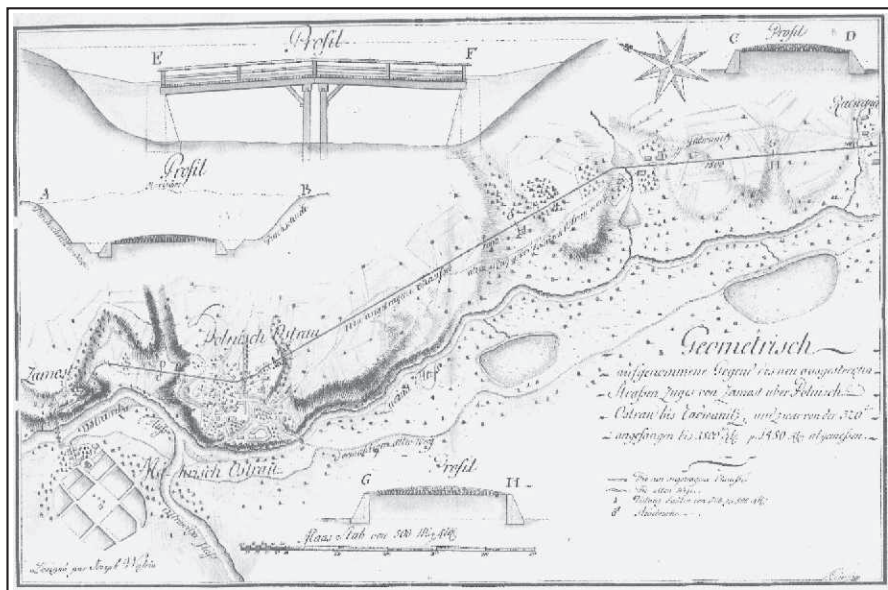
3) Přívozká brána stála na severozápadě města za Kuřím rynkem (dnes Jiráskovo náměstí). Od ní vedla cesta od Přívozu k Landeku v Petřkovicích a Hlučinu a odtud dále do Opavy. Tato cesta byla snad nejstarší (zvaná Hradištní), vedoucí od Hradiště nad Moravicí až k Podoboře u Těšína.

Patrně také územím Moravské Ostravy procházela až do poloviny 13. století stará obchodní stezka. Bylo to dáno tím, že původní obchodní stezky, procházející pralesem, sledovaly zdejší vodní toky Opavici, Odru, Ostravici, Lučinu a Olši.

V důsledku výše uvedeného odstoupení velké části Slezska včetně Hlučínska Prusku došlo k tomu, že část cesty mezi Přívozem a Opavou, vedoucí přes Hlučín, se ocitla na cizím území. Tento stav trval velmi dlouho, a to od r. 1742 až do r. 1920, tj. doby navrácení Hlučínska k Československu.

Mezitím došlo ke třem dělením Polska v letech 1772, 1793, 1795, vedoucí k jeho likvidaci. Při prvním dělení v r. 1772 byla Rakouskem anektována polská Halič. Proto trasa dálkového silničního spojení vedla z Opavy až k hranicím Haliče do Bělska.

Projekt dálkové silnice vypracoval na pokyn panovnice Marie Terezie 27. června 1773 ředitel provincionálního stavebního ředitelství Franz von Cerini (viz obr.). Stavba byla realizována v rámci koncepce budování dálkových silnic Rakouské říši s přednostním právem.

Výřez projektového plánu stavby císařské silnice Těšín-Opava v letech 1773-1776 přes Polskou Ostravu. F. Cerini 1773; Zemský archiv v Opavě.

K tomu se pro zajímavost dodává, že nová silnice měla mimořádný význam také pro počátek rozvoje těžby uhlí u Polské Ostravy. Silničním prokopáním skalního ostrohu, na kterém dnes stojí Slezskoostravská radnice, se zpřístupnilo Trojické údolí (dříve Burňa), a tím se otevřela a usnadnila cesta pro odvoz vytěženého uhlí z nejstarších štol a později i z Dolu sv. Trojice a dalších v okolí.

Císařská silnice slouží dodnes v původní trase pro hustou silniční dopravu.

P.S.

Jan Augustin, původce prvního písemně dokumentovaného nález uhlí na Ostravsku v r. 1763

U příležitosti 250. výročí prvního písemně doloženého nález kamenného uhlí u Polské Ostravy v r. 1763 je vhodné připomenout osobnost amatérského prospektora Jana Augustina, původce tohoto nález. Jak víme, nález uhlí vedl k velké přeměně původně zemědělské krajiny na velkou průmyslovou aglomeraci a vytvoření velkoměsta Ostravy.

Jan Augustin žil v letech 1726 – 1790 v Lagnově (dnes součást Klimkovic). Byl zde mlynářem na vodním mlýně u místního rybníka. Jako amatérský prospektor snad reagoval na výzvu panovnice Marie Terezie k hledání uhlí jako náhradu za ubývající lesní bohatství.

Lze se oprávněně domnívat, že Augustin nalezl uhlí u Polské Ostravy již o šest let dříve aohlásil ho včetně donesení vzorků vrchnosti panství sv. p. Franz Eichendorfov Trhové Sedlnici (dnes Sedlnice). Eichendorf nález oznámil v r. 1757 Moravskému místodržitelství v Brně. Pak probíhala sedmiletá válka. Proto snad Augustin další oznámení o nález uhlí zaslal k hornímu soudu v Kutné Hoře později až v roce 1763. Oznámení vyřizoval v Kutné Hoře horníř Johan Alis.

Alis pro úřední ověření nález uhlí poslal z Kutné Hory do Lagnova k Augustinovi svého horníka Josefa Vöglera, původem z Banské Štiavnice. Augustin s horníkem šli spolu k Polské Ostravě, kde na poli sedláka Adámka vykutali kus pěkného kamenného uhlí. Stalo se tak patrně v říjnu 1763 – právě před 250 lety.

Toto místo nález bychom dnes hledali ve Slezské Ostravě pod Najmanskou ulicí v blízkosti vjezdu z Najmanské ulice na slezskoostravský hřbitov směrem ke krematoriu.

Později se Augustin potkal v Lagnově v roce 1772 i s hornířem J. Lutzem, významným polsko-ostravským prospektorem. Stalo se tak na Lutzovu žádost.

Augustin v říjnu 1885 se svými společníky, s kterými založil Klimkovické těžiřstvo, začal dobývat uhlí u Polské Ostravy, a stal se tak prvním těžiřem v ostravské části revíru. Protože těžiřstvo nemělo příslušné povolení k těžbě od zdejší panské vrchnosti, tedy hraběte Wilczka, a dohody s majiteli dotčených pozemků nestačily, byli horníci z dolu vyhnáni a veškeré zařízení zabaveno. Těžiř Augustin byl po nějakou dobu žalářován. Zemřel na svém mlýně v roce 1790.

Na základě vlastního výzkumu a publikace Klát, J., Slíva, K.: „Kronika počátků hornictví v Ostravě 1750 – 1830,“ Ostrava 2011 zpracoval

Karel Slíva

ESTETIZACE ZAJIŠTĚNÝCH NEBO LIKVIDOVANÝCH DŮLNÍCH DĚL A ODPLYŇOVACÍCH VRTŮ V INTRAVILÁNU MĚSTA OSTRAVY

Podle provedeného průzkumu je v intravilánu města Ostravy na nedostatečné úrovni oploceno 132 starých jam a 72 vrtů. Z tohoto počtu bylo 100 jam včetně světlíků štol a všech 72 vrtů určeno k novému oplocení s vyšší estetickou úrovní a vyšší odolností proti vandalismu, zejména proti sběračům kovů. U jam se jedná o díla, uzavřená před znárodněním v roce 1945. Program financovaný Ministerstvem financí ČR ve spolupráci s Ministerstvem životního prostředí byl již zahájen 6. února 2012 a má být ukončen k 30. září 2015.

Úkolem byla pověřena firma AfterMining se sídlem ve Slezské Ostravě, která vypracovala 10 typových projektů a některé akce již byly firmou Unigeo realizovány. Ta má v této oblasti prací velké zkušenosti. Zde uvádíme některé příklady praktické aplikace: na obr. 1 je nové oplocení ohlubně zlikvidované jámy Hugo a na obrázku 2 oplocení jámy Karolina v centru Ostravy, kde svým provedením velmi dobře zapadá do okolního prostředí. Obrázek 3 představuje půdorys, pohled a charakteristický řez novým řešením světlíku č. 4 Jaklovecké dědičné štol ve Slezské Ostravě. Navržený a realizovaný způsob zaručuje mimo estetizovaného pojetí též dlouhodobou životnost při finančně efektivním uspořádání.

Celá tato problematika je natolik zajímavá, že k ní v KPHMO zajišťujeme v roce 2014 odbornou přednášku, kterou by přednesl některý z autorů již realizovaných či připravovaných řešení. Výtah z této přednášky uveřejníme v Hornickém zpravodaji a na našich webových stránkách www.hornicky-klub.info.

Karel Slíva a Jiří Grygárek

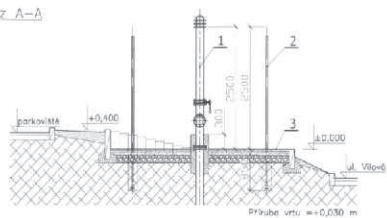
Estetizované oplocení jámy Karolina

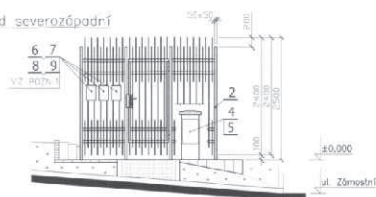
Nové oplocení jámy Hugo

HUMANIZACE SDD 996 - Světliku JDŠ 4

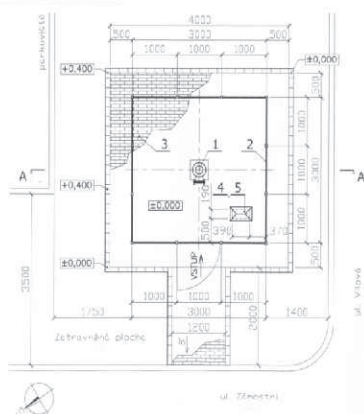
Řez A-A

Pohled severozápadní

PŮDORYSNÁ SITUACE

Nové řešení světliku JDŠ 4

KLADENSKÉ FEDROVÁNÍ

Letošní 17. setkání zástupců hornických a hutnických měst a obcí se uskutečnilo ve dnech 6. až 8. září 2013 v Kladně. Svou historickou štafetu převzalo toto město po Chomutově a akce byla navíc propojena se Dny města Kladna. Po ukončení hornického programu v areálu Městského stadionu Sletiště se celý další program přesunul do Hornického skanzenu Mayrau, kde probíhaly tradiční oslavy Dne horníků.

Setkání se zúčastnila i početná delegace našeho Klubu přátel hornického muzea v Ostravě, vedená jednatelem a hospodářem Klubu Karlem Budinem, která jej vzorně reprezentovala. Její působení zde dokumentujeme alespoň třemi obrázky.

18. setkání se uskuteční v příštím roce v Českém Krumlově.

J.G.

OSTROJ EXPANDUJE NA NETRADIČNÍ TRHY

Většině čtenářů Hornického zpravodaje sice není třeba největšího českého výrobce důlní techniky – opavský Ostroj představovat, ale pro méně informované uvedu něco z jeho více než 140leté historie:

V roce 1878 byla založena firma Eduard Tatzel, opavská strojírna a slévárna, pro kterou byla v lednu 1989 zaregistrována ochranná známka OSTROJ. Ostroj se v roce 1977 stal koncernovým podnikem koncernu Ostravsko-karvinské doly a v roce 1989 státním podnikem. Pak byla transformována na akciovou společnost a v letech 1993 – 1994 prodána v kupónové privatizaci. Ke stabilizaci akcionářské struktury došlo v roce 1999, kdy rozhodující balík akcií získal pan Vladimír Trochta. Od 1. srpna 2005 byl změněn obchodní název společnosti na OSTROJ a. s. a realizována nová podoba loga společnosti.

Společnost v posledních letech výrazně investovala do modernizace svých provozů. V r. 2009 byla dokončena výstavba dvou nových hal divize Důlní stroje a divize Nástrojárna; v r. 2011 byla dokončena kompletní rekonstrukce výrobních hal divize Strojírna, divize Hydraulika a divize Kovárna a kalírna. Výstavba klimatizované haly umožňuje například výrazně zlepšit přesnost obrábění, což spolu s důsledným zaměřením na kvalitu (Ostroj, a.s. vlastní certifikáty: ISO 9001, ISO 14001, ISO 3834-2, DIN 18800-7, EN 1090, VDA 6.1, OHSAS 18001) umožňuje uplatňovat se i na nejnáročnějších trzích.

Ačkoliv má tato akciová společnost šest výrobních divizí, nejdůležitější zůstává výroba důlní techniky, která představuje cca 60 % obrátu firmy. Ostroj vyrábí mechanizované výztuže do mocností od 0,6 do 6 metrů, různé typy hřeblových a pásových dopravníků, pásové vleky, pluhové soupravy, hydraulické stojky a válce atp. Díky svým vývojovým možnostem je společnost schopna vyjít vstříc individuálním požadavkům svých zákazníků.

Své výrobky prodává Ostroj nejen v České republice, ale cca 85% jeho tržeb pochází z exportu. Pokud ceny kamenného uhlí na světových trzích se pochopitelně dotkl odbytu produkce z Ostroje. I odběratelé z jeho klasických exportních teritorií, kterými jsou zejména Rusko a Ukrajina, neodebírají některé objednané výrobky a neobjednávají nové. Výpadky z velkých důlních zakázek, které představují dlouhodobou výrobní náplň, se management společnosti, v čele s generálním ředitelem Daliborem Kunčickým, snaží nahrazovat jinými odběrateli. Společnost vyrábí a opracovává např. výkovky a formy pro dodavatele automobilových značek jako jsou: Audi, Mercedes, Land Rover nebo motocykly BMW. Vyrábí i hydraulické válce a svařované díly pro letecký průmysl. Díky novým halám a modernizovanému vybavení svých provozů se v nich opracovává nejen ocel, ale i hliník či titan. Díky tomu se Ostroji podařilo získat i zakázku pro švýcarský CERN, pro který dodával měděné součástky pro urychlovač částic i speciální obrobky z titanu.

Jak jsme už uvedli, těžební společnosti, které byly tradičními odběrateli výrobků Ostroje, včetně Ostravsko-karvinských dolů, omezují své zakázky. Proto Ostroj hledá nové možnosti odbytu. V poslední době se zaměřil na odběratele, kteří neprovádějí pouze těžební činnost, ale mají i navazující provozy, jako jsou vlastní elektrárny nebo hutní výroba. Díky této strategii získal ostroj zakázku pro turecké doly v objemu cca 200 mil. Kč a cca ve dvojnásobném objemu pro doly v Mexiku. Cenné je i to, že se jedná o vstup na poměrně uzavřené trhy, což může usnadnit další kontakty.

Obrat společnosti byl v r. 2012 rekordní – cca 2 mld. Kč, ale v r. 2013 bude jeho objem nižší. O to cennější je získání podobných kontraktů, jako jsou výše uvedené v Turecku a Mexiku, což tradičnímu českému výrobci důlní mechanizace upřímně přejeme.

Ing. Jiří Vaněk, CSc.

Podle Hospodářských novin z 20. – 22. 9. 2013.

ZE ŽIVOTA HORNÍHO INŽENÝRA ING. DUŠANA PAVELKA V PETŘVALDĚ, VE ZBŮCHU A NA DOLE ANTONÍN ZÁPOTOCKÝ V ORLOVÉ-LAZÍCH

Část 6: Příběhy z doby, kdy byl na Dole AZ ředitelem Ing. E. Volný I

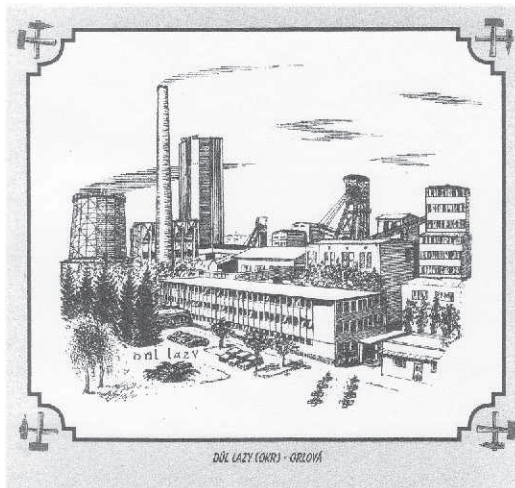
Raport ředitele s výrobním náměstkem při jízdě na šachtu

Výrobní náměstek ŘP Ing. František Bracháček byl původně havíř a úderník na Dole Pokrok. Později vystudoval dvouletý Dělnický inženýrský kurz (DIK) a zastával různé technické funkce v revíru. Než přišel na Důl AZ, byl ředitelem na Dole Jan Šverma v Ostravě.

V roce 1963 tam došlo k několika smrtelným úrazům a těžebně se také nedařilo.

Generální ředitel Miska ho proto odvolal z funkce a po jeho krátkém působení ve funkci výrobního inspektora na Sdružení OKD ho ustanovil do funkce výrobního náměstka ŘP na Dole Antonín Zápotocký.

Jelikož bydlel v Petřvaldě na Nové dědině, kde bylo špatné dopravní spojení na šachtu, podepsal mu služební odvoz z domu na šachtu a po směně zpět. Ing. Bracháček přijížděl služebním mikrobusem před pátou hodinou, seznamoval se v dispečinku s těžebními výsledky a situacemi v dole, s poruchami, stavem plných a prázdných vozů a s jinými provozními událostmi – úrazy a podobně. Těžbu na S OKD však udával hlavní inženýr Ing. Němec.

*Ze života horního inženýra Ing. Dušana PAVELKA
v Petřvaldě, ve Zbůchu a na dole Antonín Zápotocký
v Orlové – Lazích.*

Po nástupu ředitele Ing. Volného, který rovněž bydlel v Petřvaldě, v úřednických domech u Dolu Hedvika a byl také vozován na šachtu služebním autem, proběhl mezi nimi asi tento rozhovor:

„Víš Franto, ty bydlíš v Petřvaldě, já bydlím v Petřvaldě, tak proč by pro nás jezdily dvě auta? Uděláme to tak. Moje auto zajede nejprve pro tebe a ty mě pak přibereš a na šachtu pojedeme spolu.“

Tak se i stalo. Auto přijelo pro Ing. Bracháčka před pátou hodinou, ten nasedl a jeli k řediteli. Auto zůstalo stát před domem, ve kterém ředitel bydlel, řidič vypnul motor a čekali. Čekali 15 minut, 30 minut a stále nic. Pak Ing. Bracháček vystoupil z auta, šel ke dveřím bytu a zvonil na zvonek.

Ředitel Ing. Volný vyhlédl z okna jen tak v košili a ujistil ho, že za chvíli už pojednou. Čekalo se ještě asi 20 minut, poté ředitel vyšel z domu a pomalu a rozvážně nastoupil.

Než přišel k autu, tak z domu telefonicky raportoval s dispečinkem a byl proto podrobně seznámen s aktuální těžební situací. Když se auto rozjelo, začal se Ing. Bracháčka vyptávat, jak to vypadá s těžbou, kolik bylo poruch a na ostatní problematiku výroby. Ing. Bracháček pochopitelně nic nevěděl a jen zatvrzele mlčel. Rozhovor ředitel ukončil slovy:

„Co jsi to, Franto, za výrobního náměstka, že nic o včerejšku nevíš!“

Asi za týden začaly do Petřvaldu jezdit opět dvě auta.

Rozhovor s hlavním důlním měřičem

Následující příhoda se stala, když došlo při ražbě jednoho klíčového předku v dole k neočekávanému vývoji v uložení sloje, spojenému s poruchovým pásmem a bylo nutno urychleně provést změnu směru a stanovit stoupání pro vyřízení poruchového pásma.

Do té doby bylo k tomu zapotřebí schválení návrhu hlavním inženýrem Ing. Němcem, který však byl tentokrát mimo podnik.

Vzal jsem tedy základní důlní mapu a příslušné profily a řezy a ohlásil se u ředitele. Ten mě přijal, vyslechl moje hlášení a návrhy, a pak řekl asi toto: „Dušane, co ty tady na podniku vlastně děláš, jakou zastáváš funkci?“

Hrdě jsem odpověděl: „Já jsem hlavní důlní měřič.“ Ředitel chvíli přemýšlel a pak pomalu opakoval: „Hlavní důlní měřič – slyšíš, jak to zní – víš, jaká je to šarže a jaké z ní vyplývají na podniku práva a povinnosti a jakou máš rozhodovací pravomoc – a ty mě tady obtěžuješ s takovými „cypovinami“ a nevyřešíš si to sám!“ Tím moje slyšení skončilo.

Od tohoto okamžiku jsem pochopil, jaká je u ředitele představa o řízení a o zodpovědnosti ve funkci.

Ředitel tvrdě vyžadoval, aby každý technik vykonával to, za co je placený ve své funkci. Do té doby to bylo spíše tak, že vedoucí úseku pracoval jako revírník, vedoucí pole jako vedoucí úseku a podobně to bylo i v ostatních funkcích.

Tento způsob práce nesmlouvavě prosazoval a příslušné pracovníky volal k zodpovědnosti při zjištěných nedostacích.

Mé vztahy s ředitelem tato událost nijak neovlivnila, ba naopak posílila.

Nasazení posuvné výztuže Alpine B 2/6

V roce 1964 – 65 byla již těžba ve všech rubáních zajišťována dobývacími kombajny a Důl AZ se tak stal prvním komplexně mechanizovaným podnikem v revíru.

V dalších letech se začalo mluvit o nutnosti zajistit pro podnik mechanizaci vyššího typu – posuvnou výztuž. Ředitel Ing. Volný vyvinul maximální úsilí v jednáních, vedoucích k tomuto cíli a snad použil i metodu korupce k získání posuvné výztuže firmy Alpine z Rakouska. Byl to hráňový typ s označením B 2/6.

Výztuž se začala vozit na podnik, skládat na nádvoří, kam se na ni chodili všichni dívat, ale dosud se nevědělo, kde se bude nasazovat. Nebyl zpracován žádný program, ani ho nikdo nepožadoval.

Dovoz sekcí skončil a příprava na nasazení nebyla ještě žádána.

Jednou v neděli dopoledne, bylo to asi v září roku 1967, volal na podnik technický ředitel OKD Ing. Matušek a chtěl k telefonu ředitele. Ing. Volnému pak v rozhovoru ostře vytkl, že se nasazení posuvné výztuže Alpine osobně nevěnuje, a že se mu donesly zprávy, že výztuž leží na nádvoří a šachta že nemá žádný program jejího nasazení.

Ředitel Ing. Volný se ohradil, že to není pravda, že program je již schválený a že sekce výztuže se již popouští do dolu. Ředitel Ing. Matušek odvětil, že se zítra osobně přijede podívat a přesvědčit se, že mluví pravdu.

Následovala řada příkazů. Dispečer svolával na podnik vedoucí pracovníky k raportu ve 14.00 hodin. Nikdo nevěděl proč, a tak jsme se telefonicky domlouvali a zjišťovali, o co asi půjde. Hlavní mechanik Ing. Urbančík a vedoucí větrání Ing. Russ přijel ke mně domů a na mezi u cesty jsme se radili, jak budeme postupovat. Mezitím jsme se dověděli od dispečera, že půjde o program nasazení výztuže Alpine.

Lámali jsme si hlavu, kam s ní. Nakonec jsme se dohodli, že navrhne sloj „N“ v jihovýchodním poli mezi 6. a 7. patrem a rubání číslo 147 62, které se z krátké výchozí prorážky prodlužovalo na výduchu a nejrychleji by se dalo přebudovat na šířku potřebnou k nasazení sekcí. Další sekce by se pak doplňovaly již za provozu rubání.

Sloj „N“ měla i příznivou mocnost 2,2 až 2,8 metrů s úklonem 15 až 20 stupňů k západu a v hloubce pod povrchem 408 až 445 metrů. Domluveno – a jeli jsme na šachtu.

Raport byl tvrdý, důrazný a nesmlouvavý. Ředitel nám vyčetl, že zatím co on zajistil za velmi těžkých podmínek jedinečnou novou výztuž, tak my nejevíme dostatečný zájem o její uplatnění v dole. Nařídil, že každý z přítomných se musí vyjádřit a navrhnout, kam ji nasadit.

Přihlásil jsem se jako první a ke svému vystoupení jsem volil diplomatický tón a začal jsem ředitele ujišťovat, že má zřejmě nedostatečné informace, neboť o nasazení jsme u raportů dlouze diskutovali a zvažovali různé alternativy a prakticky již rozhodli, kam bude výztuž nasazena.

Pak jsem rozložil mapu sloje „N“, podélné profily tříd, současný profil rubání a začal s informací, která pro většinu přítomných byla nová, ale nikdo to na sobě nedal znát.

Ředitel mou informaci přijal a souhlasil s jejími závěry a vydal příkaz v tom smyslu, že do začátku pondělní ranní směny musí být první sekce na vrchní špici rubání číslo 147 62.

Tak začal neuvěřitelný kolotoč různých činností. Na podnik byli svezeni pracovníci

povrchu, jeřábníci, lokomotiváři, narážeči a šachetní dopraváři, zámečníci a mechanici, časoměřiči, normovači a ekonomové.

Nakládaly se sekce, řadily do vlaků před jámou, popouštěly do dolu, byly odváženy na překop č. 61 a transportovány nad rubání. Byl stanoven progresivní způsob odměňování, vypsány prémie a mimořádné odměny.

Ředitel sfáral se svým tajemníkem Václavem Šlégrem a vedoucím úseku do dolu a celou trasu si osobně prošel, aby věděl, kudy má zítra s Ing. Matuškem jít.

V pondělí ráno bylo vše připraveno. Tak skončila další epizoda podivuhodných akcí ředitele Ing. Volného.

Pro práci s touto výztuží byla vybrána osádka hlavního předáka Vladimíra Kalouska. Po zapracování v říjnu a listopadu tato osádka vytvořila rekord v porubovém výkonu ve výši 104,35 tun na hlavu a směnu. Podrobné výsledky byly publikovány v časopise Uhlí, ročník 1968 a číslo 5.

A jedna poznámka nakonec. Když jsem přinesl řediteli výsledky předběžné odbírky před poslední směnou, tak se mu nelíbila cifra porubového výkonu, která vycházela asi na 103 tun na hlavu a směnu. Vzal tužku a přepsal ji na 104,35 tun na hlavu a směnu. Řekl, že tak to bude vypadat věrohodněji. Definitivní výsledek byl ještě vyšší, ale na výsledcích se již nic neměnilo.

Část 7: Příběhy z doby, kdy byl na Dole AZ ředitelem Ing. E. Volný II

Koliba ve Svojsíkově údolí a měsíční svit

V době, kdy ředitel Ing. Volný přišel na podnik, jezdil se služebním sedanem řidič pan Volný. Často se stalo, že byl volán šachetním rozhlasem, ať se dostaví na sekretariát pro žádanku k následující jízdě. To pochopitelně vedlo k častým nedorozuměním a šachetní vtipálkové někdy volali na sekretariát s dotazem, o koho se jedná – zda o ředitele nebo řidiče.

Netrvalo to dlouho a řidič Volný byl převelen k dodávce, která jezdila pro skladiště.

Ve službách pro ředitele ho nahradil jiný. Ten ho vozil na všech služebních i neslužebních cestách, po celých 24 hodin denně, v nové Tatře 603 a často se nechal slyšet, že jezdí jak kosmická raketa. Říkalo se mu proto „Gagarin“.

Přátelství ředitele Ing. Volného s ředitelem Domu potravin v Ostravě panem Vicherkem mu zaručovalo, že měli vždy velký výběr veselých společníků, které se rekrutovaly z prodavaček tohoto domu.

Podnikali spolu časté odpolední i noční „tahy“ do atraktivních míst v blízkém i vzdálenějším okolí, jako do interhotelů Vlčina ve Frenštátě nebo Alexandria v Luhačovicích.

Pokud někdy zůstal sám jen se svou společnicí, zajížděl do „Koliby“ ve Svojsíkově údolí, poblíž šachty. Byla to stará dřevěná chatka, kterou vlastnil hlavní účetní pan Koběřský a který ji řediteli s pochopením nabídl k využití. Chatka se nacházela poblíž zrušené železniční vlečky na Důl Dukla, s příjezdní polní cestou kolem „Lágru“ na Veverce. V Lágru, který za války obývali zajatci pracující na dole, bydleli již jen osamělí a staří nájemníci.

Polní cesta se za Lágrem zužovala jen na neudržovanou a hrbolatou cestičku a vedla do doliny, ve které stála zmiňovaná chatka. Zřejmě byla prostě zařízena, bez elektrického proudu a osvětlení, ale přesto vyhovovala dokonale pro příležitostné dva návštěvníky.

Řidič je přivázel a pak v autě čekal, až pojedou zase zpět. Z jeho vyprávění se traduje, že pokud bylo v noci pod mrakem, musel vyjíždět na zpátečku po cestě na kopec a zpět pak bez zapnutého motoru k chatce. Tehdy musel zapínat a zhasínat u Tatry světlomety a imitovat tak „měsíční svit“ postupně na všech oknech chatky. Na tuto činnost se stal velkým a zkušeným odborníkem a dělal čest a slávu své přezdívkě „Gagarin“.

Rekordní úsilí osádky Milana Žabčíka

V roce 1971 se na podniku začalo mluvit o tom, že pozice ředitele Ing. Volného se začíná otrásat a že se uvažuje o jeho odvolání z funkce ředitele. Důvody nebyly těžebního charakteru, jako spíše jeho soukromý život a mimopodnikové aktivity. Hledal proto příležitost ke zvýšení své popularity a našel ji u kolektivu hlavního předáka Milana Žabčíka.

Tento kolektiv pracoval ve spojené sloji „P“ – východ, mezi 6. a 7. patrem, se štítovou výztuží II – OMKT – M a v rubání číslo 167 67, v hloubce 440 až 450 metrů pod povrchem. Původní délka stěny u výchozí prorážky 96 metrů byla postupně zkracována až na 70 metrů a pak jednorázově prodloužena o 43 metrů. Mocnost sloje se pohybovala od 3,10 do 3,45 metrů.

Koncem srpna se porubní fronta dostala do pozice, vhodné pro zvýšený postup a vytvoření těžebního rekordu. Byla ustavena řídicí komise pod vedením výrobního náměstka Ing. Rudolfa Gála, která připravila podmínky pro rekordní úsilí a v době od 13. 9. Do 22. 10. 1971 bylo touto osádkou vytěženo 71 772 tun při rubáňovém výkonu 348,42 tun na hlavu a směnu a denní těžbě 2 315 tun. V těžbě to byl nový podnikový rekord a v rubáňovém výkonu rekord světový.

Tomuto úsilí byla věnována náležitá propagace a ke zvýšení popularity a členů osádky a jejich manželek uspořádal ředitel Ing. Volný dvoudenní výjezdni poradu všech zainteresovaných pracovníků ve Vrátné Dolině na Malé Fatře.

Chtěl tím dokumentovat svou velkou péči o pracující a také to, že osádka si může dovolit uprostřed rekordního úsilí dvoudenní hodování, popíjení a veselí. Celkem jely tři plně autobusy, které účastníky postupně nabíraly v Orlové, Havířově a v Karvině.

První zastávka byla v „Kolibě“ za Jablunkovem, kde nás čekal ředitel s předsedy a po uvítání a krátkém projevu obdaroval každou přítomnou ženu květinami. Pak následoval přípitek a bohatý oběd. Nálada stoupala a po odjezdu z Koliby ještě více, neboť v autobusech lahve s dobrým mokem jen kolovaly.

K večeru jsme přijeli do Vrátné Doliny a byli jsme ubytováni v horské chatě Pod Sokolím. Sešli jsme se všichni až před večerí a veselí pokračovalo. Ředitel byl v ráži a sedl si ke stolu, k hlavnímu a směnovým předákům s manželkami.

Předák Bordáč si postěžoval, že se jim obsluhující personál patřičně nevěnuje a věnuje se více těm hostům, kteří přijeli dříve a byli tam rovněž ubytováni. Ředitele doprovázel kromě jeho tajemníka také investiční náměstek Ing. Bernatík, který celou akci zajišťoval

a organizoval a také průběžně platil ze svazku peněz, které nosil vždy při sobě v malé příruční tašce.

Po stížnosti předáka Bordáče se ředitel silně rozhněval a hned nařídil Ing. Bernatíkovi, aby s vedením hotelu projednal zrušení připravované večeře. Dále dal pokyn k odjezdu celé skupiny na večeři do Žiliny. Sám odjel svým autem první, aby v Žilině zařídil vše potřebné.

V hotelu z toho byl velký poprask, neboť večeře se již připravovala a hoteliér z toho byl na infarkt a personál rovněž. Celá skupina nasedala do svých autobusů a vydala se na cestu. V Žilině jsme přijeli k vinárně, kde nás uvítal celý personál a cikánská kapela, která hrála uvítací fanfáry.

Všichni hosté, kteří tam byli před námi, byli vyplaceni ze svých útrat a opustili již vinárnu. To zařizoval Ing. Bernatík, který přijel v autě s ředitelem. Celá vinárna nám tak byla k dispozici. Později jsme se dověděli od personálu, že v této vinárně náš ředitel hodoval již dvě noci předtím. Ted se stal středem pozornosti a náležitě si toho užíval.

A jedlo se a pilo až skoro do rána. Hudebníci hráli do ouška a vládla všeobecná spokojenost, veselí a dobrá nálada. Všechno platil Ing. Bernatík, který však byl velmi skleslý, neboť byl ředitelem obviňován, že to v hotelu špatně zařídil, protože on chtěl, aby byl celý hotel rezervován pro naši výpravu.

K ránu za velké mlhy jsme se vrátili zpět do chaty Pod Sokolím. Druhý den po pozdní snídani se uskutečnil výlet lanovkou na horu Chopok. Krásně svítilo sluníčko a procházka od lanovky na vrcholek hory byla kouzelná. Odpoledne se sedělo v hotelu na terase, opět se hodovalo a pilo a ředitel obdarovával každou ženu Jánošíkovou pamětní medailí, kterou chtěla hlavně manželka předáka Bordáče.

Usoudili jsme, že to bylo hlavně proto, že se velmi sblížili. Ředitel totiž spal na pokoji s manželí Bordáčovými a celou dobu se jim věnoval.

Návrat byl až k večeru a po celou cestu se zpívalo ve všech autobusech. Tato akce, ani světový rekord však řediteli nepomohl a koncem roku byl odvolán z funkce ředitele podniku a na jeho místo nastoupil k 1. 1. 1972 Ing. Antonín Krumnikl, CSc.

Ing. Volný se stal výrobním inspektorem OŘ OKD pro doly Ostravské oblasti. S Ing. Volným jsem se ve své další pracovní kariéře ještě několikrát setkal a vždy to bylo z jeho popudu a vždy něco chtěl pro sebe nebo pro někoho jiného.

Pro tisk upravil Jiří Grygárek

Pokračování

TOULAVÉ BOTY LESNÍHO PROFESORA VE SVÉM RODNÉM KRAJI

Ve dnech 14. – 16. 10. 2013 byl hostem našeho Klubu přátel hornického muzea (KPHMO), pobočky v Havířově Prof. Ing. Erich Václav, DrSc., emeritní profesor Fakulty lesnické a dřevařské České zemědělské univerzity v Praze, pracovník FAO OSN (ve výslužbě), a hlavně náš přítel a kamarád, rodák ze Staré kolonie v Prostřední Suché.

Za svého působení na Lesnické fakultě vychoval desítky odborníků pro naše i tropické

lesy v Africe a Asii. Dlouhá léta pracoval ve službách FAO OSN jako expert na tropické a subtropické lesnictví. Napsal řadu odborných studií a své zkušenosti publikoval ve dvanácti knihách určených pro širokou veřejnost.

Za svého třídenního pobytu v Havířově uskutečnil celkem pět besed a setkal se s řadou svých přátel a známých i „kolonioky“ ze Staré kolonie. Poutavě vyprávěl o svých zážitcích „lesnické živoucí fosilie“ (jak se sám označil) i o své jedinečné cestě kolem světa – proti času, kterou popsal ve své knize USA na dlani.

Na „projíždě“ na Godulu, Ropičku a Javorový se pochvalně vyslovil o dobré a cílevědomé práci v tomto polesí při obhospodařování lesních kultur. Vyjádřil politování nad nedostatečnou ochranou proti kůrovci a nesmyslným založením „rezervace“ v části polesí.

Pochválil naše krásné „Město stromů a zeleně“ a doporučil:

- založit vlastní arboretum – speciální sbírkou dřevin v Havířově se vyskytujících
- v budoucnu možnost připojit k názvu H-VIROIS (zelený), nebo H-ARBOREUM (stromový) či H-FLORAE (květinový)
- zvolit MĚSTSKÝ STROM a pravidelně jej vysazovat do slavnostních alejí

Vyjádřil přání, že si tohoto návrhu všimne některý z architektů nebo představitelů města.

V expozici Města a uhlí mu pracovnice předala diplom Čestného člena Městské knihovny Havířov.

Milý Erichu, děkujeme Ti za krásné chvíle a poutavé vyprávění z 65letého působení v Praze a ve světě, za to, že jsi nezapomněl na „svůj kraj a své město – Město stromů a zeleně“. Přejeme Ti hodně tvůrčích sil, abys ve zdraví napsal další svou knihu „Veselých historek – tentokrát z rodného kraje“.

Za všechny Milan Šlachta, rovněž „synek ze Staré kolonie“.

Prof. Erich Václav (vpravo) se zdraví se svým dávným přítelem

Prof. Ing. Erich Václav, DrSc., lesnický expert OSN:

Rozhovor vedl Jaroslav Čihař

Prožil svůj život jako lesnický expert OSN. Letos završil 60 let lesnické činnosti a byl mimo jiné na nejvyšší hoře Afriky Kilimandžáru, největším kráteru na světě Noro-Ngoro, nejhlubším kráteru, který se jmenuje Meru, největším zálivu na světě, což je Bengálský záliv, největší deltě světa, což je ústí Gangy a Brahmatu a dokonce i na nejdelší pláži světa – Koks Bazar v Bangladéši.

Prožil revoluce, války i evakuace. Sám nikdy nestřílel, všude se domluvil, ať už to bylo s kmenovými náčelníky v džungli či na recepcích Organizace spojených národů. Pokud lovil, tak beze zbraně, kamerou, slovem nebo perem. Je autorem cestopisu *Ve stínu Kilimandžára*, Bengálské ohně, *V zeleném království pěti kontinentů* a jeho poslední barevná publikace se jmenuje *Čarovný svět pěti kontinentů*.

Tento muž, s kterým jsem dělal rozhovor, se narodil v Křístkově kolonii v Lazích 29. 3. 1930. (Křístková kolonie se nacházela cca 100 m od katastru Dolní Suché a byla založena v letech 1890 – 1904, v té době měla 27 domů.)

Od roku 1931 bydlel ve Staré kolonii v Prostřední Suché č. 223, tam chodil i do školky.

1935 – Česká obecná škola „U Kolonie“, ředitel Smyczek, bývalý starosta Lazí

1938 – polská obecná škola „U Kolonie“

1939 – 1944 německá Burgerschule (měšťanská škola)

1944 – 1945 totálně nasazen na Suchauschacht (pracoval v truhlárně a na pile)

1945 – 1946 česká měšťanská škola v Prostřední Suché

1946 – 1949 lesní dělník – polesí Karviná

1949 – maturita, vstup na Lesnickou fakultu ČVUT v Praze

1953 – zakončení fakulty, získání titulu Ing.

1957 – získání vědecké hodnosti CSc.

1979 – získání vědecké hodnosti DrSc.

1980 – pedagogická hodnost, univerzitní profesor

Během své pedagogicko-vědecké dráhy na Lesnické fakultě v Praze (1953 – 1990) byl vyslán na čtyři zahraniční expertízy do tropických zemí, kde pracoval jako expert OSN.

1965 – 1967 Tanzanie ve východní Africe

1970 – 1971 Bangladéš v jihovýchodní Asii

1980 – 1983 ředitel dvou lesnických projektů ve Vietnamu

1986 – 1989 Laos

Od 1. 1. 1991 je v důchodu.

Založil a vedl první Československý vědecký časopis o tropickém lesnictví *SILVAECULTURA TROPICA ET SUB-TROPICA*, vydávaný v letech 1969 – 1988 ve třech světových jazycích.

Kromě toho se zúčastnil i řady krátkodobých expertíz do všech pěti světadílů, kdy pracoval v 70 zemích světa. Nalétáno má přes 410 000 km, což se rovná 10 obletům rovníku. Ke své práci využíval na 10 různých jazyků.

V Československu vyškolil desítky našich expertů pro tropické lesnictví. Napsal přes 280 odborných a vědeckých publikací, z toho přes 200 prací se týká tropického lesnictví.

Svému rodnému kraji věnoval i řadu pořadů v ostravské televizi či rozhlasu, jakož poskytl i mnoho interview místním novinám.

Už ve své diplomové práci (1953) řešil otázku zalesňování hald na Ostravsku a Karvinsku.

V posledních letech, už v důchodu, napsal několik knih, které čekají na své vydání. První knihou je saga rodu Václavů, hornického rodu ze Suché, druhá se věnuje historii jednoho amerického státu a třetí pak historii českých lesnických expertů v tropech (1928 – 2006).

Z přehledu této činnosti je vidět velký a široký záběr Ericha Václava – od fotbalu až po řešení světově významných problémů životního prostředí. V Laosu dokonce založil i mezinárodní fotbalový tým OSN a ve svých 57 letech byl hrajícím kapitánem. Ve svých 58 letech podnikl cestu kolem světa za 50 dnů (1988). Překonával obratníky, rovník, dobové hranice a kontinenty, zdolával vysoké hory i sopky.

A pořád zůstal „synkem z kolonie“, který stále umí dobře mluvit „po našimu“. A to žije v Praze přes 60 let.

VÝBOR KPHMO SRDEČNĚ BLAHOPŘEJE ČLENŮM, KTEŘÍ V I. ČTVRTLETÍ ROKU 2014 SLAVÍ VÝZNAMNÉ VÝROČÍ NAROZENÍ

Luděk Prefeta	85 let
Ing. Martin Stodůlka	80 let
Prof. Ing. Jiří Grygárek, CSc.	80 let
Ing. Pavel Rousek	80 let
Ing. Pavel Ranocha	75 let
Mgr. Oldřich Klepek	75 let
Václav Kratochvíl	75 let
Josef Jaskiewicz	70 let
Ing. Tomáš Belka	70 let
RSDr. Karel Kříbský	65 let
Václav Kaplan	65 let
Ing. Pavel Holub	65 let
Ing. Emil Szostek	65 let
Jósef Burkard	65 let
Ing. Jindřich Cachel	60 let
Marta Kavková	55 let
Ing. Alena Čepková	35 let

Zpracováno podle seznamu členů KPHMO se stavem k listopadu 2013.

II. ROČNÍK PETŘVALDSKÉHO ŠLAPÁČKU

Petřvald u Karviné, sídlo nyní zaniklé pobočky Klubu přátel hornického muzea v Ostravě (KPHMO) je charakteristický nejen svou hornickou minulostí a svým často zalesněným okolím, ale také sportem, zejména turistikou.

Těžba černého uhlí v tzv. petřvaldské kotlině zde začala v roce 1833. Na katastru obce postupně vznikly doly s původními názvy Evžen, Václav, Hedvika a Pokrok, Důl Ludvík byl v Radvanicích a Žofie na katastru Orlové. V roce 1955 měly doly Pokrok a Hedvika 3 229 zaměstnanců a Důl Čs. pionýr, tvořený závody Evžen a Václav 1968 zaměstnanců. Počet obyvatel Petřvaldu přesáhl 10 000 a obec byla k 1. dubnu 1955 povýšena na město. V roce 1966 vznikl sloučením dolů Pokrok, Hedvika a Ludvík Důl Julius Fučík, kde získalo zaměstnání 7496 lidí. Později byl k tomuto dolu připojen i Důl Čs. pionýr. Po výrazném rozvoji těžba neustále klesala, až před rokem 2000 zcela ustala.

Okrajové části města Na Zaryjích, Nová Dědina, Podlesí, Pustky, Gadok, Dolské pole a Březiny lze dodnes považovat za zemědělské. Lesy Gurňák, Na Podlesí, Panský les v Michálkovicích, Šporovnice v Radvanicích a Bartovický les obepínají Petřvald ze všech stran, a tak přispívají k čistotě ovzduší v této části regionu. Takové podmínky jsou velmi výhodné pro provozování různých sportů a turistiky.

Tak si řekneme: Stojí za to jít a ponořit se do ulic města s rozlohou 1263 ha v blízkosti lesa, jít havířskými cestami od nejvyšší kóty 302 m n.m. až po nejnižší 232,7 m n.m., spatřit těžní věž bývalého Dolu Pokrok i bývalý Důl Žofie, který dodnes slouží k čerpání důlních vod? Samozřejmě! Dne 19. října 2013 se od 8 do 10 hodin zaregistrovalo u Kulturního domu v Petřvaldě k účasti na II. ročníku Petřvaldského šlapáčku 35 osob, z toho 6 dětí. Největší účast vykázal odbor KČT Petřvald, z KPHMO se zúčastnili manželé Budinovi a Minkovi, kteří jsou rovněž členy KČT v Petřvaldě.

Byly připraveny tři trasy pro pěší 6 km, 12 km a 17 km a jedna cyklotrasa 25 km, které bylo možno absolvovat za krásného počasí. Po projití nebo projetí vybraných tras i v různých kombinacích obdržel každý účastník Pamětní list a jistě se bude již nyní těšit na III. ročník šlapáčku, který bude již v roce 2014.

Tak tedy turistický Ahoj a havířský Zdař Bůh! Dobro došli!

Ing. Jaroslav Minka

STŘEDISKO KULTURNÍCH SLUŽEB města PETŘVALD

Sobota 19. října 2013

START mezi 8.00-10.00
od Kulturního domu Petřvald

Připravené trasy od 6 - 25 km

Zveme všechny milovníky turistiky a
MAMINKY S KOČÁRKY a malými dětmi -
START v 9.30 hod.

Zveme VOZÍČKÁŘE - i pro ně bude připravena trasa

Zveme SENIORY a holemí i bez nich - trasy od 6 km....

Zveme CYKLISTY všech věkových skupin trasa do 25 km

*Pěší turistika je nejdopoledňovější a
nejkrásnější činností v přírodě,
chcete-li poznat své město a krajinu
je dobré vyjít ven
a dýchat se.*

Startovné : dospělí 30,- Kč , děti 15,- (v ceně občerstvení)

KULTURNÍCH
STŘEDISKO
SLUŽEB MĚSTA
PETŘVALD

PAMĚTNÍ LIST

12. ročník
PETŘVALDSKÉHO RODINNÉHO ŠLAPÁČKU

19. října 2013

SKLÁDKA ODPADŮ s. p. DIAMO V OSTRAVĚ, TZV. LAGUNY OSTRAMO

Osnova přednášky Ing. Kamila Prokeše, vedoucího oddělení lagun o.z. ODRA, státního podniku DIAMO, přednesené dne 3. listopadu 2013 v KD v Petřkovicích

- Historie vzniku lagun
- Popis lagun
- Nápravná opatření – laguny Ostramo (NO-LO)
- Legislativní proces zakázky NO-LO
- Výroba palivových směsí
- Výroba paliva GEOBAL 4
- Film Proces výroby, ukládání a spalování výrobku GEOBAL 4
- Příprava pokračování sanace lagun Ostramo v období od prosince 2011 do současné doby

Technické údaje k osnově lze získat na výše uvedeném odštěpném závodě se sídlem Šírovní 1145/7, 703 86 Ostrava-Vítkovice. Publikovány byly také v občasníku DIAMO, ročník XVIII (XXXV), č. 8, srpen 2013.

Komentář předsedy redakční rady

Přednášce na vysoce aktuální téma, zejména pro obyvatele Ostravy, naslouchal zaplněný sál Kulturního domu v Petřkovicích s plným zaujetím. Důvodem – kromě aktuálnosti, byl vysoce profesní přístup přednášejícího Ing. Kamila Prokeše k tématu, jeho hluboká znalost problematiky, doložená vlastními zkušenostmi i dokonalá příprava, spočívající ve výběru fotografií i doprovodného textu, promítaných na plátno. Výhradu lze mít jen ke slabému zvuku u filmu, způsobeného málo výkonnými reproduktory, které byly jedině k dispozici. To však nebylo způsobeno vinou přednášejícího. Délka přednášky přesáhla obvyklou dobu, byla způsobena šíří přednášené látky a rozhodně nebyla na závadu.

Po přednášce následovala rozsáhlá diskuze s věcnými, ale i emotivními dotazy, které přednášející s klidem a přehledem zodpověděl.

Listopadová přednáška byla již několikátá, kterou pracovníci o.z. Odra pro Klub přátel hornického muzea v Ostravě přednesli a kterou u této organizace zajišťoval náš Karel Slíva. Stejně jako všechny předcházející i tato splnila všechna očekávání a přispěla k objektivitě poznání tak závažného tématu, jakým jsou laguny Ostramo dnes.

Prof. Ing. Jiří Grygárek, CSc.

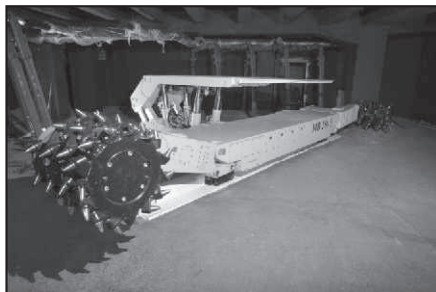
STÁLÉ EXPOZICE V NÁRODNÍM TECHNICKÉM MUZEU DOBUDOVÁNY

V říjnu 2013 byly v Národním technickém muzeu v Praze (Kostelní nám. 42, 170 78 Praha 7) úspěšně dobudovány a následně otevřeny všechny stálé expozice. Nás dva, jako dlouholeté členy Klubu přátel hornického muzea v Ostravě, samozřejmě nejvíce zajímaly hornické a hutnické expozice, při jejichž přípravě jsme měli možnost s Bc. Karolem Šmeilem, kurátorem hornických sbírek, dlouhodobě spolupracovat. Období přípravy zde dokumentujeme alespoň dvěma fotografiemi, ze kterých je patrný zvolený způsob prezentace vybraných exponátů.

V konečném uspořádání pak jde o expozici Hornictví s uhelným dolem a Hutnictví s rudným dolem. Návštěvu těchto expozic všem, zejména členům KPHMO při cestě do Prahy vřele doporučujeme.

Prof. Ing. Ivo Černý, CSc., spolupracovník přípravy v oblasti uhelného hornictví

Prof. Ing. Jiří Grygárek, CSc., spolupracovník přípravy v oblasti rudného hornictví

VÝBUCH ÚSTŘEDNÍHO DYNAMITOVÉHO SKLADIŠTĚ V HEŘMANICÍCH U MOR. OSTRAVY V ROCE 1924

Všechny 54 doly v ostravsko-karvinském revíru byly v té době zásobovány z ústředního skladiště vzdáleného asi 4 km od Mor. Ostravy, mezi obcí Hrušovem a Heřmanicemi ve Slezsku. Skladiště bylo tu již od roku 1882, jsouc původně budováno na rovině a s podmínkou, že pozemky okolní smí být zastaveny obytnými domy jen do vzdálenosti 1000 m od skladiště. Později však, když uhelné doly se rozšiřovaly, byl tento ochranný pás zúžen na 500 m, ale majetkem společnosti Dynamit Nobel, nyní přešlo do majetku prodejní společnosti Eruptiva, která zde ukládala do zásoby střelivo a zápalky několika druhů, dynamit č. 1 od fy Dynamit Nobel, ale z větší části nové střelivo Methanit N8.

Skladiště bylo pod zemí zděné, kryt betonový a bylo obehnané asi 10 m vysokými náspy v okruhu 100 m. Za náspy byla dřevěná ohrada kolem celého objektu a domku skladníkova (obr. 1). Skladiště bylo povoleno na 10 000 kg střeliva. V pátek 19. března 1924 o 11. hod. 35. minutě dopoledne rozlehl se po celém širokém okolí Ostravy obrovská rána, bylo cítit prudký otřes a vzápětí řinčela a rozsypávala se okna, praskaly výkladní skříně, dveře – okna se otvírala, prach se zvedal a na obzoru nad Jaklovcem objevil se obrovský sloup dýmu, který se rozprostíral s rostoucí rychlostí na modré severovýchodní obloze ve tvaru pinie a vystupoval do výše několika set metrů. Již ve vzdálenosti 500 m od skladiště byly po polích a v blízkém lese Korunka rozmetány zbytky zdí a roztrhané zbytky dřev.

Kde stálo skladiště, zel kráter asi 15 m hluboký, vyplněný již částečně vodou a rozvalinami země. Budova skladiště rozmetána jest úplně po širokém okolí, což snadno jest vysvětleno úředním zjištěním, dle kterého nalézalo se v době výbuchu ve skladu přes 8000 kg střeliva (obr. 2).

V úvoze i nad náspem byly rozmetány hlavy a hnáty koní, o něco dále zkroucený ráf kola a jedna osa, jediné zbytky povozu, jimž odváženo bylo střelivo. V době, kdy došlo k explozi, byli ve skladu zaměstnáni tři zřízenci fy Eruptiva, kteří nakládali 75 kg dynamitu a 80 kg methanitu pro blízkou jámu Ida. Z těchto tří nešťastníků nenašlo se ničeho.

Je zajímavé, že v poměrně blízké vzdálenosti umístěné skladiště zápalek s třaskavou rtutí vybuchlo jen částečně. Větší část ze šesti beden tam uložených zůstala v ruinách polodřevěné kolny neporušena. Žalostná podívaná byla taky na dělnickou kolonii jámy ldy, která jest asi 500 m východně od skladiště. Veškeré tabule oken, jichž lze čítati na tisíce, vymačkány tlakem vzduchu, rámy oken a dveře visí mnohde vylámané na svých závěsech, střechy kryté lepenkou jsou úplně nadzdvíženy i s vazacím zdívkem a na střechách, kde byly tašky, jsou tyto rozházeny i s laťovím. Že při tom mnoho soukromých osob bylo zraněno, zvláště padajícím sklem, je samozřejmostí. Vždyť náraz vzduchu byl tak silný, že i v Moravské a Slezské Ostravě byla učiněna škoda rozbitím okenních a silných výkladních tabulí za sta tisíc korun.

Z časopisu Naše hory a hutě, XIX. ročník, 1924 vybral

Karel Slíva

KONEC EXPANZE TĚŽBY BŘIDLICOVÉHO PLYNU V USA?

Revoluce, vzniklá těžbou břidlicového plynu v USA, změnila její energetickou bilanci. V poslední době se však objevily názory expertů – geologů, že tato expanze může skončit dříve, než v USA dosáhnou energetické nezávislosti.

Podle deníku USA Today proběhl nedávno v Denveru sjezd geologů. Na něm vystoupili vládní experti, kteří prohlásili, že na mnoha místech těžby břidlicového plynu došlo k výraznému poklesu produkce. Expanze tedy může mít jen dočasný charakter. S tímto názorem vystoupil J. David Hughes.

Podle teletextu Polsatu přeložil a upravil

Karel Slíva

INFORMACE O AKCÍCH KLUBU, POŘÁDANÝCH POČÁTKEM PROSINCE 2013

Pracovní seminář

Dne 2. Prosince se uskutečnil již 10. ročník pracovního semináře „Hornické památky na Ostravsku“. I v letošním roce byla jeho spoluorganizátorkou Hornicko-geologická fakulta Vysoké školy báňské-TU Ostrava a proběhl v krásné místnosti Nové auly VŠB-TU v Ostravě-Porubě. S ohledem na vysoký počet příspěvků (13) byl podle tematického zaměření rozdělen do tří částí na

- Perspektivy výzkumu ostravského hornictví
- Péče o hornické památky
- Duchovní a hmotná kultura ostravského hornictví

Hlavním organizátorem semináře byl Mgr. Oldřich Klepek.

„Barborka“

Již tradiční každoroční setkání členů Klubu přátel hornického muzea a jeho hostů se konalo v úterý 3. prosince 2013 odpoledne v Lanek Parku v Petřkovicích. Bylo zahájeno společným fotografováním přítomných a pokračovalo pracovním jednáním v Kompresorovně. Každý z přítomných pak obdržel kalendář Těžní věže 2014, zvláštní vydání Hornického zpravodaje a informační Bulletin. Bohatě navštívené setkání bylo ukončeno podáním tradičního hornického občerstvení.

Obě akce se konaly jako součást klubových oslav svátku sv. Barbory, patronky horníků a letos i ve znamení 25. výročí existence Klubu.

Na pobočkách probíhala závěrečná hodnocení roku.

V podrobnostech včetně fotografií se k těmto akcím vrátíme v Hornickém zpravodaji pro II. čtvrtletí 2014.

Jiří Grygárek

Z PEREL BOLKA POLÍVKY

- Když je chlap potichu, přemýšlí. Když nic neříká ženská, je nasraná.
- Klaustrofóbia je strach z uzavřených prostorů. Například: Jdu do hospody a bojím sa, že je zavřená.
- Strč mobil do čaju a máš T-mobile. Strč ho do vody a máš Vodafone. Rozlom ho a máš: OúTú.
- Fejsbúk je jak lednička. Chodíš tam každých 10 minut, aj když víš, že tam nic není.
- To, že ti něco nekdy neprojde, není chyba české pošty.
- Proč stvořil pámbu Evu? Aby měl Vašek s kým zpívat.
- Pesimista vidí v tunelu tmu. Optimista vidí světlo na konci tunelu. Realista vidí světla vlaku. Strojvedúcí vidí tři debily na kolejách.
- Život není zlý. To jen lidi jsou kurvy.
- Děvka... to je povolání. Kurva... to je nátura.
- Zkúšky jsou jak ženské. Nemožete je udělat všecy a už vůbec ne napoprvé.
- Nikdo není dokonalý, aj hovno má své muchy.
- Život je tak krásný, ale člověk mosi byt pořád trochu opitý.
- Život je tak rozmanitý. Každý deňňa sere negdoiný.
- Život je jak žebrík do kurníku. Krátký a posraný.
- Šak já to přeca nedělám pro sebe! Já to dělám pro prachy.
- Začínal sem z ničeho a většinu z toho pořád mám.
- Tváří sa, že pracuju, protože firma sa tváří, že ňa platí.
- Když mají manželé problém, tak za to možú vždycky obě strany. Jak manželka, tak aj tchýňa.,
- Jak to má kola nebo kozy, tak s tým budú brzo problémy.

Podle internetu.

POZVÁNKA NA PŘEDNÁŠKY, BESEDY A AKCE POŘÁDANÉ V 2. ČTVRTLETÍ 2014

Pobočka Ostrava: Kulturní dům na náměstí v Petřkovicích, od 15.00 hodin
(vždy 1. úterý v měsíci)

- 1. dubna: Doc Ing. Arnošt Grmela, CSc.: Zajímavosti některých hornických lokalit v Chile a Bolívii
- 6. května: Výroční plenární schůze KPHMO
- 3. června: Mgr. Jindra Biolková, CSc., Mgr. Petr Kašing: Direktoři a rektori hornických oborů VŠB-TUO 1849 – 2014 a významní absolventi

Pobočka Havířov: Loutkový sál Kulturního střediska Petra Bezruče v Havířově,
od 16.30 hodin (2. pondělí v měsíci)

- 14. dubna: Prof. Ing. Vojtěch Dirner, CSc.: 165. výročí Vysoké školy báňské
- 12. května: MUDr. Karel Lukeš, ředitel Nemocnice Podlesí, a.s., Třinec: Operace srdce
- 9. června: Doc. MUDr. Jaroslav Bačovský, CSc.: Krásná a divoká Tasmánie

Pobočka Karviná: Regionální knihovna Karviná Fryštát, od 15.30 hodin
(vždy poslední středa v měsíci)

- 30. dubna: Ing. L. Plac, Ing. Kuba: Historie a současnost Lanek Parku s hornickým muzeem
- 28. května: Český statistický úřad Ostrava: Obyvatelstvo regionu ve statistikách
- 25. června: Klubový zájezd (organizuje Ing. Kuba)

Upozornění čtenářům

Upozorňujeme naše čtenáře, že téměř současně s Hornickým zpravodajem pro IV. čtvrtletí 2013 vyšlo v prosinci minulého roku mimořádné vydání Hornického zpravodaje, věnované 25. výročí Klubu přátel hornického muzea v Ostravě. Předmluvu k němu napsal Prof. Ing. Ivo Černý, CSc., předseda Moravskoslezské hornické společnosti ČSVTS a jeho hlavním obsahem je hodnocení dvou období

- Založení Klubu a jeho činnost do roku 2008
- Vývoj a činnost Klubu v období 2009 až 2013

Závěr zpracoval Ing. Petr Rojíček, současný předseda Klubu.

Text mimořádného vydání je doplněn řadou barevných fotografií a k tisku jej připravila redakční rada ve složení Prof. Ing. Jiří Grygárek, CSc., Ing. Petr Rojíček a Mgr. Oldřich Klepek. Zbýlé výtisky jsou u jednatele Klubu.

Výbor KPHMO

Ing. Josef Gavlas
Zlaté mince České republiky 1993 – 2011, pokračování

2008 :

25. Národní kulturní památka řetězový most ve Stádlci na Táborsku

Tržní cena mince v provedení proof, kdy bylo raženo celkem 14000 ks., z toho 10900 ks. proof 10000,-Kč

26. Technická památka pivovar v Plzni

Tržní cena mince v provedení proof, kdy bylo raženo celkem 14000 ks., z toho 10800 ks. proof 10000,-Kč

2009 :

27. Kulturní památka zdymadla na Labí pod Střekovem

Tržní cena mince v provedení proof, kdy bylo raženo celkem 14000 ks., z toho 10800 ks. proof 10000,-Kč

28. Kulturní památka Větrný mlýn v Ruprechtově

Tržní cena mince v provedení proof, kdy bylo raženo celkem 14000 ks., z toho 10500 ks. proof 10000,-Kč

2010 :

29. Kulturní památka /od 1.7.2010 Národní kulturní památka/ Hamr v Dobřívě

Tržní cena mince v provedení proof, kdy bylo raženo celkem 14000 ks., z toho 10200 ks. proof 10000,-Kč

Naši kolektivní členové významní pomocníci v naší práci

Sponzoři

Na vydávání se podílí

